

Tôi Đi Bầu

Tiểu Tử

Gần đến bầu cử quốc hội bên Việt Nam và nghe thiên hạ bàn qua tán lại về chuyện “đảng cử dân bầu”....làm tôi nhớ lại hồi tôi đi bầu quốc hội VC sau tháng Tư năm 1975. Đó là lần đầu tiên dân miền Nam đi bầu theo kiểu “cách mạng”.

Đầu tiên là “nhân dân làm chủ” phải học tập bầu cử. (Ở chế độ mới này, không lúc nào thấy ngưng nghỉ học tập. Hết học tập chuyện này là tiếp ngay học tập chuyện khác. Vừa xong học tập ở tổ dân phố là đã thấy phải kéo nhau ra học tập ở phường, chưa kể những người đi làm còn phải học tập ở cơ quan...v... v...!) Ông tổ trưởng tổ dân phố xóm tôi - hồi trước làm kế toán cho một hãng bào chế thuốc Tây – cho người mời các tổ viên đến nhà ông họp vào một buổi tối để học tập bầu cử. Sau khi mọi người đã an vị, nghĩa là ngồi chễm chệ hay ngồi bẹp dưới đất, ông tổ trưởng - ngồi sau một cái bàn thấp trên đó có để mấy xấp giấy vuông vuông và một lô bút bi - tăng háng rồi nói một cách trịnh trọng:

- Tôi mời bà con đến đây để chúng ta cùng học tập bầu cử. Khác với thời ngụy, ứng cử loạn xạ ngẫu, vàng thau lẫn lộn, chẳng biết ai là ai hết, bây giờ, trong chế độ ta, đảng có bốn phận chọn người đứng đầu, có đạo đức cách mạng... để đề nghị nhân dân bầu. Như vậy, nhân dân khỏi sợ chọn lầm người như ta vẫn thường thấy trong thời ngụy trước đây.

Tổ viên im lặng nghe. Phần đông hút thuốc hay xỉa răng. Thành thạo có tiếng đập muỗi và vài tiếng ... ngáp. Thấy có vẻ... được, ông tổ trưởng phấn khởi nói tiếp:

- Đơn vị của mình được 10 dân biểu, nhưng vì là một cuộc bầu cử nên trên lá phiếu có in 12 tên đánh số từ 1 đến 12 để mình gạch bỏ 2 tên.

Nói đến đây, ông lấy xấp giấy vuông vuông trên bàn đi phát cho mỗi người một tấm, vừa làm vừa nói:

- Đây là lá phiếu. Nó như thế này đây.

Rồi ông cầm một phiếu đưa lên cao:

- Bà con thấy không, có 12 người. Khi đi bầu, mình phải gạch bỏ 2 tên như vậy nè.

Vừa nói ông vừa lấy bút bi gạch hai tên mang số 11 và 12, rồi tiếp:

- Bà con rõ chưa? Bây giờ, mình bầu thử cho quen.

Ông lấy bút bi trao cho tổ viên:

- Bà con làm như mình đi bỏ phiếu thiệt vậy. Gạch như tôi chỉ rồi xếp giấy lại làm tư. Mà... đừng ai nhìn ai hết nghe. Mình bỏ phiếu kín mà! Gạch xong mỗi người tự mang phiếu đến cho tôi xem coi có đúng không, nghĩa là có hợp lệ không.

Ông trở vào ngồi sau cái bàn thấp, đốt thuốc hút. Một lúc, ông hỏi:

- Xong chưa nà?

Các tổ viên đồng thanh: “Dạ rồi” Ông tổ trưởng có vẻ hài lòng, nói:

- Từng người một tuần tự mang phiếu đến tôi xem nào.

Ông mở từng phiếu coi rồi gật đầu nói: “Đúng!”

Từ đầu, tôi đã thấy.... hề quá nên thay vì gạch số 11 và 12, tôi gạch đại hai số nằm phía bên trên. Khi ông xem phiếu của tôi, ông giật mình ngạc nhiên nhìn tôi, dò xét. Rồi ông ra dấu gọi tôi đến gần kề miệng vào tai tôi, nói nhỏ: “*Không phải hai thằng cha này, ông nội ơi!*” Tôi cười khẩy: “*Vậy hả bác?*”

Đến ngày đi bầu, ông tổ trưởng... gom chúng tôi trước nhà ông lúc 10 giờ 30 sáng bởi vì tổ chúng tôi – theo lịch trình ấn định - sẽ vào phòng phiếu lúc 11 giờ. Sau khi đếm đủ nhân số 23 người, ông dẫn chúng tôi đến trước phòng phiếu, bắt đứng thành hàng một, rồi ông bước vào bên trong. Một lúc sau, ông đi ra với một người nữa lạ hoắc vì không phải là dân trong xóm. Ông vừa trao cho người đó một tấm giấy (chắc là giấy kê khai dân số) vừa chỉ vào... cái đuôi của tổ:

- Đây! Đồng chí đếm đi! 23 người đầy đủ!

Ông đồng chí đếm xong nói:

- Đồng bào xếp hàng vào cái đuôi này.

Ông chỉ vào hàng....dép guốc từng đôi nối nhau dài dài nằm phơi dưới nắng. Tôi nhìn quanh: thì ra đồng bào, trong khi chờ đến phiên mình vào bỏ phiếu, đã vào núp nắng dưới hiên nhà dân, để giày dép làm đuôi thay thế! Tổ chúng tôi bèn cởi giày dép guốc làm y như vậy, cười cười nói nói vì thấy... vừa lạ vừa vui!

Người đi bầu lần lượt mang lại giày dép để vào phòng phiếu cho nên lâu lâu phải... đôn từng đôi giày dép guốc lên, giống như cái đuôi người nhích tới mỗi khi phía trước có chỗ trống. Tôi thấy có một thằng nhỏ trong căn phố nằm cạnh phòng phiếu chạy ra làm việc này. Có lẽ người lớn trong nhà tự động biểu nó làm, vì họ thông cảm người cùng xóm đang bị cảnh trời trưa nắng gắt!

Khi gần đến tổ chúng tôi bầu, bỗng nghe có người la lên:

- Chết cha! Tụi nào lấy mẹ nó đôi dép da của tôi rồi!

Vậy là những người đang núp nắng chạy ào ra cái đuôi giày dép nhìn đồ của mình, rồi, chẳng ai bảo ai, mỗi người tự động lấy đi một chiếc của mình nhét vào lưng quần hay cầm trên tay, điềm nhiên trở về chỗ núp nắng cũ, để lại hàng dép guốc bây giờ mỗi thứ chỉ còn có một chiếc! Thằng nhỏ vẫn lâu lâu đẩy từng chiếc lên, như chẳng có chuyện gì xảy ra hết!

Lần bầu cử đó, theo báo cáo của Nhà Nước, đã đạt 99,99%. Có điều là người dân đi bầu chẳng thấy mặt ứng cử viên nào hết! Chú Bảy thợ hồ xóm tôi... phát biểu:

- Mẹ! Đã nói nhắm mắt bầu mà đòi thấy con khỉ gì, hả?

-

Đó là lần đầu cũng là lần cuối tôi đi bầu quốc hội V C, bởi vì sau đó, tôi đã... nhắm mắt vượt biên!

Tiểu Từ